

סיפורי

מעשיות גליון

לשלחן השבת

פרשת
בהר
י"ג אייר שנת
ה'תשפ"ב
שנה 3, גליון 19
(71)

יזכאל אורי על ידי אנויות היכל הקודש הרמב"ם

לכנס שם שום אדם, כי אם מי שיחגר מתניו לענין הנ"ל, שיניחו אותו לכנס, והוא יחגר מתניו לענין הנ"ל להחזיר אל המדינה שם הראשון. והניחו אותו לכנס.

והודיעו אל השרים, שנמצא איש כזה, שרוצה לחגר מתניו לזה להחזיר להמדינה שם הראשון. והביאוהו אל השרים של המדינה, ואמרו לו השרים: תדע, שגם אנחנו אין אנו טפשים, חס ושלום, רק שהמלך שהיה, היה חכם גדול מפלג מאד, אשר פגגו היינו פלגו נחשבים טפשים, ועל כן היתה המדינה נקראת מדינה טפשית ומלך חכם. ואחר כך נפטר המלך הנ"ל, ונשאר הכן מלך; וגם הוא חכם, אבל פגגנו אינו חכם כלל, על כן נקראת המדינה (עכשו) להפך: מדינה חכמה ומלך טפש. והניח המלך צואה, שמי שימצא חכם כזה, שיוכל להחזיר להמדינה שם הראשון הוא יהיה מלך; וצוה לבנו, שכשימצא איש כזה יסתלק הוא מן המלוכה, ואותו האיש יהיה נעשה מלך, הינו כשימצא חכם כזה, שיהיה מפלג בחכמה מאד מאד, עד שפגגו יהיו כלם טפשים, הוא יהיה מלך, כי זה האיש יכול להחזיר להמדינה שם הראשון, כי יהיו חוזרים וקורין אותה מדינה טפשית ומלך חכם, כי הם כלם טפשים פגגו, על כן תדע לאיזה דבר אתה מכנים עצמך. (כל זה אמרו לו השרים הנ"ל).

ואמרו לו (הינו גם כן השרים הנ"ל, כי כל זה הוא המשך דבריהם): הנפיון יהיה, אם אתה חכם כזה: היות שיש כאן גן, שנשאר מן המלך שהיה, שהוא היה חכם גדול מאד; והגן הוא נפלא מאד מאד, שגדלים בו כלי מתכות כלי פסף וכלי זהב והוא נפלא ונורא מאד, אך אי אפשר לכנס בו, כי כשנכנס בו אדם, אזי תקף מתחילין שם לרדפו, ורודפין אותו, והוא צועק, והוא אינו יודע כלל

שבת קודש פרשת בשלח - שירה, שנת תשפ"ב לפרט קטן, ראש הישיבה שליט"א שהה בוויילמסבורג יע"א. בבוקר לאחר התפילה בקידושא רבא' ראש הישיבה שליט"א המשיך את השיעור בספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה יא, מבין מלך ובן שפחה שנתחלפו.

ממשיך רבינו הקדוש ומספר:

והכן מלך האמת, מאחר שנעשה מבין דבר מתוך דבר, היה הולך שם אצל שער המדינה הנ"ל, והבין, שהוא באפשר שיחגר מתניו לזה להחזיר להמדינה שם הראשון, כי כבר נעשה מבין דבר מתוך דבר, על כן הבין שהוא באפשר.

המלכות החכמה

כבר למדנו שבוע שעבר, שלא רצו להכניס את בן המלך האמיתי למדינה, כי המלך השאיר צוואה לפני מותו: "מי שיכול להחזיר למדינה את שמה הראשון 'המדינה הטפשית והמלכות החכמה' ", כלומר שגזכור שאנחנו הטיפשים, אנחנו לא יכולים לבד כלום, רק שיש מלכות חכמה, השם יתברך מנהיג את העולם - "הוא שימלוד"; לכן לא מכניסים אף אחד למדינה רק אם הוא מקבל על עצמו שיוכל להחזיר למדינה את שמה הראשון.

אף-על-פי שעדיין אינו יודע איך ומה, איך יוכל לעשות זאת, אף-על-פי-כן, מאחר שנעשה מבין דבר מתוך דבר, על כן הבין, שהוא באפשר.

מבין דבר מתוך דבר

בהיותו מבין דבר מתוך דבר הוא קיבל חוזק, הוא הבין שהוא יכול, שאפשרי שיחזיר את שמה הראשון.

ונתיישב, שיענה להניח אותו לכנס, והוא יכניס עצמו לזה, (הינו להחזיר להמדינה שם הראשון) ומה יפסיד כזה? ואמר (לאותן האנשים, שלא רצו להניח

מדריך טיולים

רואים דבר מעניין, כשאדם מגיע למקום, למדינה שאינו מכיר את השפה שם, הוא אינו יודע איפה ללכת, הוא לוקח מורה דרך, קוראים לזה 'מדריך טיולים' אחד שיביא אותו לכל מקום, שיראה לו איפה אפשר לקנות אוכל וכל הצרכים האחרים, הוא הולך אחריו ביודעו 'יש לי מי שמדריך אותי, האיש הזה יעזור לי להסתדר' ואם הוא עוזב את האדם הזה הוא שוב נהיה רדוף ולא יודע איפה ללכת וכו'.

אנו אורחים פה בעולם

כך זה עם כל אדם בעולם, כולנו פה אורחים, אנחנו נמצאים פה לכמה שנים, אנשים שוכחים מזה, חושבים: 'יש לי', 'אני עושה', 'אני חוסף בצד', אבל כשמתבוננים רואים שאנשים הולכים מהעולם ובאים אנשים חדשים. לכן צריך לקחת מדריך, אחד שיראה לי את הדרך איך לעבור את העולם רגוע, בלי כל הקשיים והמרדפים, לכן צריך להתייזב ליד הצדיק, שלו יש דרך ועצה שעוזרת לכל החיים.

דיבורים של רבינו

איך מתייזבים ליד הצדיק? כשלוקחים את הספרים הקדושים של רבינו, קובעים בהם שיעור, מי שאינו מסוגל ללמוד לבד ליקוטי מוהר"ן, יכול ללכת לחבר ולשאול אותו: "אחי, מה כתוב כאן בליקוטי מוהר"ן", כמו שראינו בסיפור של החכם והתם (סיפורי מעשיות מעשה ט) כשהתם קיבל את המכתב מהמלך הוא אמר לשליח שהביא לו את המכתב: "אני לא יודע מה שכתוב במכתב, תקריא לי את זה", אז הוא ענה לו: "המלך רוצה שתבוא אליו", אז הוא תיכף רץ למלך. גם אפשר לבוא לבית המדרש לשמוע את הדיבורים של רבינו.

כשולחן הערוך ומוכן לאכול

אנו עומדים כעת בשבת לפני ההילולא של מוהרא"ש זכותו יגן עלינו, זכינו שמוהרא"ש עשה בשפה כל כך קלה את הספרים של רבינו, מוהרא"ש הוריד לנו את זה כשולחן הערוך ומוכן לאכול, צריך רק להסתכל בספרים הקדושים האלו, בגליונות ובמכתבים היפים, זה מזכיר לאדם עוד פעם שיש השם יתברך בעולם, זה מזכיר ללמוד ולהתפלל.

משטרה והצלה

כמו כן מקבלים שכל לא לריב. אברך התקשר אלי השבוע ובכה מאוד, ארך לו יומיים לחזור

ואינו רואה מי רודף אותו, וכך הם רודפין אותו, עד שמבריהין אותו מן הגן על פן נראה אם אתה חכם, אם תוכל לפננס אל הגן הזה. ושאל אם מפנים את האדם הנכנס; אמרו לו, שהעקר שרודפין אותו, והוא אינו יודע כלל מי ומי רודף אותו, ובזרח בכהלה גדולה מאד, כי כן ספרו להם פני אדם שנכנסו לשם. והלך אל הגן (הינו זה הגן מלך האמת), וראה שיש לו חומה סביב, והשער פתוח, ואין שם שומרים, כי בנדאי אין צריכים שומרים לזה הגן. והיה הולך אצל הגן, והסתפל וראה, שעומד שם אצל הגן אדם, הינו שהיה מציר שם אדם. והסתפל וראה, שלמעלה, מעל האדם, יש דף, (שקורין טאבליצע), וכתוב שם, שזה האדם היה מלך לפני כמה מאות שנים, ובימי המלך הזה היה שלום, כי עד אותו המלך היה מלחמות, וכן אחריו היה מלחמות, ובימי המלך הזה היה שלום.

והתבונן מאחר שכבר נעשה מבין דבר מתוך דבר, פנ"ל, שהכל תלוי בזה האדם; שכשנכנסין לגן ורודפין אותו אין צריכין לברח כלל, רק לעמוד עצמו אצל האדם, ועל ידי זה ינצל. ויותר מזה: שאם יקחו את האדם הזה ויעמידו אותו לפנים בתוך הגן הזה, אזי יוכל כל אדם לפננס בשלום אל הגן הזה. (כל זה הכין זה הגן מלך האמת על ידי שהיה מבין דבר מתוך דבר, פנ"ל).

טרוד ויגע

מוהרא"ש מסביר (בספר נהרי אפרסמון) שהגן הוא העולם הזה שהוא גן נפלא, יכולים לקבל הכל בעולם, אבל ברגע שאדם יורד לעולם מתחילים לרדוף אותו, הוא בעצמו לא יודע מי ומה רודף אותו, אבל הוא נמצא במרדף כל חייו, עד שמרוב בהילות ורדיפה הוא לא רואה כלום, ובן המלך האמיתי הבין מה העצה להינצל מהמירוץ - שמתייזבים ליד האדם, שהכוונה לצדיק, כשמתייזבים ליד הצדיק אפשר להינצל מזה ולעבור את העולם הזה ברוגע.

והלך ונכנס אל הגן, ותכף כשהתחילו לרדפו הלך ועמד אצל האדם הנ"ל, שעומד אצל הגן מבחוץ, ועל ידי זה יצא בשלום, בלי פגע כלל, כי אחרים, שכנסו לגן והתחילו לרדפם היו בורחים בכהלה גדולה מאד, והיו מפנים ונלקים על ידי זה; והוא יצא בשלום ושלוח על ידי שעמד עצמו אצל האדם הנ"ל. והשרים ראו ותמהו על שיצא בשלום, ואזי צוה (זה הגן מלך האמת) לקח את האדם הנ"ל. ולהעמיד אותו בפנים בתוך הגן, וכן עשו, ואזי עברו כל השרים בתוך הגן ונכנסו ויצאו בשלום.

הילדים בתור שק חבטות

זה העולם, הגן שנרדפים, רבים אחד עם השני, בעל ואישה רבים, מי מדבר עוד כשמערבבים את הילדים במחלוקת הילדים בתור שק חבטות, האבא אומר: "אמרת לי לעשות כך, אל תקשיב לאמא, תעשה כמו שאני אומר לך", והאמא צועקת הפוך: "תעשה כמו שאני אמרת לך", וכך נקרעות נשמות צעירות בין ההורים, כמו שמההורים רוצים עדיין את הקצת כבוד והם יציגו לאחרים שהם חיים בשלום... אבל יש לזה עצה של להעמד ליד האדם, הצדיק, שאז כבר לא רדופים, יכולים לעבור את הגן ולזכות לחיים טובים בעולם הזה.

כל יום ש"י עולמות

כשנעמדים ליד הצדיק אזי כל יום שמחים, השבת היא יום שמח, מוצאי שבת הוא יום שמח, וכן הלאה יום ראשון, שני, וכו', מרגישים כל יום את הש"י עולמות, את הנעימות הכי גדולה.

בעוד שבועיים...

לדאבוננו יש אנשים שאין להם שמחה בחייהם, אז כל השמחה שלהם היא רק מזה שבעוד שבועיים הוא יסע לנופש, או שבעוד שבועיים יהיה לו בר מצוה, זה מחזיק אותו לעוד שבועיים, סתם כך הוא לא חי, כל זה עד שמגיעים ליד הצדיק, אבל כשמגיעים לצדיק אז מתחילים לחיות את החיים.

עצתו אמונה

ברוך השם היום קל ללמוד את ספרי רבינו, מוהרא"ש הוריד את זה לשפה העכשווית בכתביו הקדושים, ב'אשר בנחל', וברוך השם שהמכתבים ממשיכים, אותם דיבורים רואים ב'עצתו אמונה', זה לא פלפולים, אלא היכן שמסתכלים רואים משהו שיכול להועיל למעשה, ומה שעלי לעשות כעת.

ללמוד את המכתב

כשלומדים את המכתבים מחליטים: 'אני הולך לדבר יפה לאשתי', 'אני הולך לדבר יפה עם ההורים שלי', 'אני הולך לדבר יפה עם אנשים', מתוודעים לזה ש'אף אחד לא חייב לי כלום', 'ואני צריך להודות לכל אחד'. וכן מקבלים חשק חדש ללמוד את התורה הקדושה, ומחליטים 'אני הולך ללמוד מעט חומש', 'אני הולך ללמוד מעט משניות'.

לעצמו ולהתקשר בהיותו נסער ביותר, הוא מספר לי שהוא בן יחיד לאביו, אביו התחתן עוד פעם ואשתו החדשה הביאה אתה ילדים, ואביו הזמין אותו לחתונה אחד הילדים של אשתו, ובחתונה היה כאלו מכות, קראו למשטרה, להצלה, ועל מה היה המחלוקת? אודות מי הוא "צד החתן", מי יוביל את החתן לחופה.

מי יוביל

בשתי המשפחות אלו אנשים טובים, אבל אם לא עומדים ליד האדם של הגן נהיים טרודים ומבוהלים עד שפשוט לא מספיקים לחשוב עם מעט ישוב הדעת: "מה זה משנה מי יוביל את החתן?" כל העניין של להוביל לחופה זה לא הלכה, לשתי המשפחות "מותר" להוביל ואף אחד לא "צריך" להוביל, שוכחים מהעיקר, שוכחים מהשם יתברך, שוכחים שיש חתונה, חתן וכלה כל אחד עסוק עם עצמו, "אני", "אני" ושוב "אני".

מכתב מהרי"ץ זכותו יגן עלינו

בלילה אני קורא את המכתבים של הרבי הקדוש הרי"ץ מליובאוויטש זכותו יגן עלינו [היארציית היה השבוע, י' שבט], הוא כותב רבות במכתביו, שאדם בריא לא מרגיש את האיברים שלו, ומתי האדם מרגיש שיש לו ראש? כשכואב לו, מתי מרגישים את האוזניים? כשזה כואב, מתי מרגישים את העיניים? כשמתחיל לקפוץ העצב בפנים, כשהעצב מתחיל לרעוד אזי מרגישים את העיניים, מתי מרגיש האדם את הצוואר שלו? כשכואב לו, והוא מרגיש כל בליעה, מתי מרגישים את האצבעות של הידיים? כשמקבלים צביטה, כך צריך אדם להיות מבוטל להשם יתברך ולא להיות עסוק בעצמו, עד שאפילו לא יחשוב וירגיש את ה'אני', אבל כשאדם כן עסוק עם עצמו כל הזמן, זהו סימן שהוא לצערנו לא בריא כי הוא מרגיש את ה'אני', הוא סובל מגאווה.

כולם מקנאים בו

הסיפור הוא לא סיפור חד פעמי, אלא כך זה בכל הבתים, בכל מקום הולך בשקט מכות, בשקט רבים, אלא ההבדל הוא שרוב האנשים עושים הצגה יפה כלפי חוץ, מסתירים את זה כדי שאנשים אחרים לא ידעו מזה, וכך כולם מקנאים בו 'למה אינני יכול להיות כזה אבא טוב כמוהו'... ולעומתו אצל השני זה כבר התפוצץ, הוא כבר לא יכל להחביא את זה.

רוצים הרבה אבל לא עושים כלום

מוהרא"ש זכרונו לברכה היה מספר, הוא שמע מחסיד ברסלב בשם ר' פייבל לבל זכרונו לברכה, על הגמרא (ברכות לה:): "הרבה עשו כרבי שמעון בן יוחי ולא עלתה בידן", ופירש כך, 'הרבה עשו כרבי שמעון בן יוחי' - אם אדם רוצה לחקות הרבה את רבי שמעון בן יוחאי, 'ולא עלתה בידן' - לא ישאר לו כלום ביד, כי כשאדם רוצה הרבה - הוא לא עושה כלום, אבל כשרוצים רק מעט מגיעים להכל.

כל יום קצת

את זה אנו צריכים לעשות, ללמוד כל יום מעט חומש, זה לא דבר קשה, וכל אחד יכול לעשות זאת, וכשעושים את זה מגיע סוף השבוע ומסיימים את כל הפרשה, וכן ללמוד מעט משניות, מעט תהילים, לדבר מעט להשם יתברך אפילו כמה מילים. שמצייתים לאדם, לצדיק, יכולים לעבור בשלום ובשלווה את הגן.

אָמְרוּ לוֹ הַשָּׂרִים: אֶף-עַל-פִּי-כֵן, אֶף-עַל-פִּי
שָׂרְאִינוּ מִמֶּךָ דָּבָר כֵּזֶה, אֶף-עַל-פִּי-כֵן בְּשִׁבְלֵי דָּבָר
אֶחָד אֵין רְאוּי לְתַן לְךָ הַמְּלוּכָה; נִנְסָה אוֹתְךָ עוֹד בְּדָבָר
אֶחָד.

דבר נורא

זהו דבר נורא, השרים הרי כבר ראו מה הוא יכול, הוא עשה דרך שיוכלו לעבור את הגן בשלום, ועדיין הם רוצים לעשות לו עוד ניסיון. למה לא תתן לו את המלוכה? למה שלא תקח אותו לרבי שלך, לצדיק בשבילך? כשהוא הרי הראה לך כבר דרך איך לעבור את החיים בשלום?! תסתכלו מה מוהרא"ש אומר פה דיבורים נפלאים (ספר נהרי אפרסמון); אם זכית למצוא אחד שמראה לך את הדרך לעמוד ליד הצדיק ולעבור את החיים בשלום, מה אתה עוד צריך? אילו עוד ספיקות יש לך?!

כבר לא מעניין אותי כלום

כעת יפה מאוד לשמוע אנשים אומרים בהערכה: "מוהרא"ש", "מוהרא"ש", אבל כשהגעתי למוהרא"ש כולם דיברו איתי על מוהרא"ש כל דבר האסור, ועשיתי לעצמי את החשבון 'מצאתי אדם שבעומדי לידו אני יכול לעבור את החיים בשלום - יותר מזה לא מעניין אותי כלום'.

אטריות עם גבינה

בליל שישי בשיעור דיברנו מהסיפור,

שהמתנגדים תפסו פעם אחת את רבי נתן זכרונו לברכה אוכל אטריות עם גבינה, והחלו לצחוק מרבי נתן שהוא לא צדיק, והוא סתם רמאי, הוא אוכל אטריות עם גבינה... אמרו זאת לרבי נתן, שאל רבי נתן: "מה אתם חושבים, מה משה רבינו אכל? משה רבינו לא אכל אטריות עם גבינה? וכי מה הוא אכל, עפר?!". זו הטעות, אנשים חושבים שצדיק זה אחד שלא אוכל, שלא ישן והוא פרוש מהעולם.

לולב מכופף

לאנשים יש בראש תמונה איך רבי אמור להיראות, אדם מכופף, בטלן, שייראה שאין לו שום קשר עם העולם, לכן כשהגעתי למוהרא"ש זה היה לי מאוד קשה, כי כך חונכתי, שצדיק הוא לולב מכופף, אדם צנון, בטלן... אתם נולדתם כבר על ההר, אז לא שמעתם את זה אף פעם, אבל אני חונכתי כך מהתלמוד תורה.

לי טוב איך שהצדיק נראה

כשהתקרבתי קודם כל למדתי חצי שנה רק 'אשר בנחל', לאחר מכן חשבתי שאולי אסע לבורו פארק למוהרא"ש, הבה נראה מיהו הצדיק שכותב כאלו ספרים קדושים, הגעתי למוהרא"ש ואני רואה לפני תמונה אחרת ממה שדמיינתי, אני רואה שהוא לא נראה כזה בטלן, הוא הלך עם שעון יד, מפתחות, טלפון, ויושב בנוח על הכיסא, לא כמו אחרים על קצה הכיסא... אבל עשיתי לעצמי כזה חשבון, 'אם על ידי שאני עומד ליד האדם הזה הכל נהיה לי טוב, אני יכול לעבור בקלות את הגן, אני יכול ללכת הביתה ולהסתדר עם האישה והילדים, אני יכול להסתדר עם עצמי, ללמוד ולהתפלל, ובנוסף שאני מתחיל להרגיש את השם יתברך - כעת מה אני צריך עוד? לי טוב איך שהוא, 'איני צריך עוד ניסיון לבחון האם הוא צדיק'.

להכניס את הצדיק

השם יתברך יעזור שנעמוד תמיד ליד הצדיק, ושניקה את הצדיק ונכניס אותו לבתים ולבתי מדרשים, היכן שנמצאים אנשים כדי שעוד אנשים ידעו מהדרך כיצד אפשר לעבור את החיים בשלום ובשלווה.

השם יתברך יעזור שנציית לרבינו ויהיו לנו חיים טובים, אמן.

לאחר מכן ראש הישיבה שליט"א שר את הניגון: "שִׁבְתָּ קִדְשֵׁנוּ, מִחֲמַד עֵינֵינוּ, מֵאִיר עֵינֵינוּ, בְּזָכוֹת רַבָּנוּ. אֲשֶׁרֵינוּ אֲשֶׁרֵינוּ, מֵה טוֹב חֶלְקֵנוּ, שְׂזָכֵנוּ לְהִתְקַרֵּב לְרַבָּנוּ".